
VALLANKUMOUKSEN RIKKURIT

On „lakkautettava Neuvostot ja Komiteat“, sanoi kornilovilainen Kaledin Moskovan neuvottelukokouksessa kadettien kättentaputusten raikuessa.

Oikein, vastasi sovittelija Tsereteli hänelle, mutta se on vielä aikaista, sillä „ei saa vielä poistaa noita rakennustelineitä, kun vapaan vallankumouksen (s.o. vastavallankumouksen?) rakennusta ei ole vielä saatu valmiiksi“.

Se oli elokuun alussa, Moskovan neuvottelukokouksessa, jolloin Kornilovin ja Rodzjankon, Miljukovin ja Kerenskin vastavallankumouksellinen salaliitto alkoi muovautua ensi kerran.

Salaliitto „ei onnistunut“ silloin: sen pani myttyyn Moskovan työläisten poliittinen lakko. Mutta Tseretelin ja Miljukovin, Kerenskin ja Kaledinin kokoomus oli muodostunut. Kokoomus bolshevistisia työläisiä ja sotilaita vastaan. Lisäksi osoittautui, että kokoomus oli vain verho, jonka takana muodostui todellinen salaliitto Neuvostoja ja Komiteoita vastaan, vallankumousta ja sen saavutuksia vastaan, salaliitto, joka puhkesi valloilleen elokuun lopulla.

Saattoivatko eserrät ja menshevikit tietää, että ylistäessään kokoomusta Moskovan neuvottelukokouksen „elävien voimien“ kanssa he toimivat kornilovilaisten salaliittolaisten hyväksi? Saattoivatko liberaaliset pikkuporvarit „Dielo Narodassa“ ja porvariston äänitorvet „Izvestijassa“ tietää, että „eristäessään“ bolshevikkeja ja kaivaessaan maata Neuvostojen ja Komiteoiden alta he toimivat vastavallankumouksen hyväksi ja kirjoittautuivat vallankumouksen rikkureiksi?

Kornilovin kapina paljasti kaikki kortit. Se paljasti kadettien ja heidän kanssaan muodostetun kokoomuksen vastavallankumouksellisuuden. Se paljasti koko sen vaaran, joka uhkaa vallankumousta kenraalien ja kadettien liiton taholta. Se osoitti silminnähtävästi, että ellei selustassa olisi Neuvostoja ja rintamalla Komiteoita, joita vastaan puolustuskan-
nan ajajat tekivät sopimusta Kaledinien kanssa, niin vallankumous olisi nujerrettu.

Tunnettua on, että Kornilovin kapinan vaikeina hetkinä menshevikkien ja eserrien oli pakko antautua niiden samojen kronstadtilaisten sekä „bolshevististen“ Neuvostojen ja Komiteoiden suojeltaviksi, joita vastaan he järjestivät kokoomusta Kaledinien ja muiden „elävien voimien“ kanssa.

Oli annettu arvokas ja enemmän kuin vakuuttava opetus.

Mutta... ihmisen muisti on lyhyt. Etenkin „Izvestijan“ ja selkärangattoman „Dielo Narodan“ ylliloikkareiden muisti.

Kornilovin kapinan ajoista on kulunut vain toista kuukautta. Voisi luulla, että kornilovilaisuudesta on tehty loppu ikiajoiksi. Mutta „kohtalon“ ja Kerenskin

„tahdosta“ me olemme ehtineet tänä lyhyenä aikana tulla jo uuteen kornilovilaisuuden vaiheeseen. Kornilov on „vangittu“. Mutta kornilovilaisuuden johtajat ovat vallassa. Vanha kokoomus „elävien voimien“ kanssa on epäonnistunut. Mutta sen sijaan on järjestetty uusi kokoomus kornilovilaisten kanssa. Moskovan neuvottelukokous ei muuttunut „pitkäksi parlamentiksi“, niinkuin kasakka-atamaani Karaulov oli toivonut. Mutta sen sijaan on perustettu kornilovilainen esiparlamentti, jonka tarkoituksena on „korvata vanha neuvostojärjestö“. Mustien ensimmäinen neuvottelukokous Moskovassa on poistunut näyttämöltä. Mutta sen sijaan on Moskovassa muutama päivä sitten alkanut mustien toinen neuvottelukokous, mustien, joiden johtaja tilanherra Rodzjanko ilmoittaa julkisesti, että hän „tulee iloitsemaan, jos Neuvostot ja laivasto tuhoutuvat ja saksalaiset valloittavat Pietarin“. Hallitus on käyvinään oikeutta Kornilovia vastaan. Mutta todellisuudessa se valmistelee Kornilovin „palaamista“ pyrkimällä sopimukseen Kornilovin ja Kaledinin kanssa, yrittämällä viedä vallankumoukselliset sotajoukot pois Pietarista, aikomalla paeta Moskovaan, valmistelemalla Pietarin luovutusta ja syleilemällä „uljaita liittolaisiamme“, jotka odottavat kiihkeästi, että Itämeren laivasto murskataan, että saksalaiset valloittavat Pietarin ja että... sir Kornilov nousee valtaistuimelle...

Eikö ole selvää, että me elämme uuden, entistä uhkaavamman kornilovilaisuuden aattoa?

Eikö ole selvää, että meiltä vaaditaan nyt erikoisen suurta valppautta ja täydellistä taisteluvallmeutta?

Eikö ole selvää, että nyt ovat Neuvostot ja vallankumoukselliset Komiteat tarpeellisempia kuin koskaan ennen?

Missä on pelastus kornilovilaisuudesta, mikä on se vallankumouksen tuki, joka pystyy joukkoliikkeen koko mahdollisella nujertamaan vastavallankumouksen lähenevän hyökkäyksen?

Ei ainakaan lakeijamainen esiparlamentti!

Eikö ole selvää, että ainoa pelastus on Neuvostoissa sekä niitä kannattavissa työväen ja sotilaiden joukoissa?

Eikö ole selvää, että Neuvostojen, ja vain Neuvostojen, kutsumuksena on pelastaa vallankumous lähenevältä vastavallankumoukselta?

Luulisi, että vallankumouksellisten velvollisuus on näiden järjestöjen varjeleminen ja lujittaminen, työläis- ja talonpoikaisjoukkojen liittäminen niiden ympärille sekä näiden järjestöjen yhdistäminen alueiden ja yleisvenäläisiin edustajakokouksiin.

Mutta unohdettuaan kornilovilaisuuden päivien „raskaat koettelemukset“ luopiot „Izvestijasta“ ja „Dielo Narodasta“ ovat jo monia päiviä puuhailleet Neuvostojen maineen pilaamiseksi, Neuvostojen vainoamiseksi, Neuvostojen alue-edustajakokouksien ja Neuvostojen Yleisvenäläisen edustajakokouksen myt-tyyn saattamiseksi, Neuvostojen desorganisoidumiseksi ja hajoittamiseksi.

„Paikallisten Neuvostojen merkitys vähenee“, sanoo „Izvestija“.

„Neuvostot ovat lakanneet olemasta yleisdemokraattinen järjestö.

Me haluamme korvata Neuvostojen väliaikaisen organisation vakituisella, täydellisellä ja kaikinpuolisella valtiollisen ja paikallisen elämän järjestelmän organisatiolla. Kun itsevaltius ja sen

mukana koko byrokraattinen järjestelmä luhistui, niin me rakensimme edustajain Neuvostot väliaikaisiksi parakeiksi, joissa koko demokratia saattoi löytää suojan. Nyt rakennetaan parakkien tilalle uuden järjestelmän vakituinen kivirakennus ja luonnollisesti ihmiset muuttavat vähitellen parakeista mukavampiin huoneistoihin sitä mukaa kuin rakennus valmistuu kerros kerrokselta“.

Siten puhuu häpeäntunnon menettänyt „Izvestija“, Neuvostojen Toimeenpanevan keskuskomitean äänenkannattaja, Toimeenpanevan keskuskomitean, joka elää kituutta vielä Neuvostojen pitkämielisyyden ansiosta.

Ja selkärangattoman „Dielo Narodan“ Ljapkinit ja Tjapkinit „Izvestijan“ perässä kompuroidessaan toistelevat syvämietteisesti: Neuvostojen edustajakokous on pantava myttyyn, sillä tuossa myttyynmenossa on vallankumouksen ja Perustavan kokouksen „pelastus“.

Kuuletteko? Vallankumoukselliset Neuvostot, jotka kukistivat tsarismia ja sen mielivallan, ovat „väliaikainen organisatio“. Lakeijamainen esiparlamentti, joka palvelee Aleksejevia ja Kerenskiä, on „vakituinen ja kaikinpuolinen organisatio“. Vallankumoukselliset Neuvostot, jotka löivät hajalle Kornilovin joukko-osastot, ovat „väliaikaisia parakkeja“. Kornilovin keskonen, esiparlamentti, jonka tehtävänä on peittää jaarittelullaan voimiaan mobilisoivaa vastavallankumousta, on „vakituinen kivirakennus“. Toisessa vallitsee virkeän vallankumouksellisen elämän melu ja hälinä. Toisessa vallitsee vastavallankumouksellisen kanslian virallisuus ja „kodikkuus“. Voidaanko ihmetellä sitä, että „Izvestijan“ ja „Dielo Narodan“ yli-loikkarit ovat kiiruhtaneet muuttamaan Smolnyn

opiston „parakeista“ Talvipalatsin „kivirakennukseen“ alentaen itsensä virassa — „vallankumouksen johtajista“ sir Aleksejevin sotilaspalvelijoiksi?

Neuvostot on lakkautettava, sanoo sir Aleksejev.

Ahkeruus ilomme, vastaa „Izvestija“, rakentakaa vain valmiiksi Talvipalatsin „kivirakennuksen“ viimeinen „kerros“, ja „me“, me hajoitamme siihen mennessä Smolnyn opiston „parakit“.

Neuvostot on korvattava esiparlamentilla, sanoo mister Adzhemov.

Ahkeruus ilomme, vastataan hänelle „Dielo Narodasta“, antakaa ensin panna Neuvostojen edustajakokous myttyyn.

Ja noin he tekevät nyt, uuden kornilovilaisuuden aattona, jolloin vastavallankumous on jo kutsunut koolle edustajakokouksensa Moskovaan, jolloin kornilovilaisuus on jo mobilisoinut voimansa ja järjestää pogromeja maaseudulla, aiheuttaa nälänhätää ja työttömyyttä kaupungissa, valmistelee Perustavan kokouksen murtamista, kokoaa julkisesti voimia selustassa ja rintamalla uutta hyökkäystä varten vallankumousta vastaan.

Mitä muuta se on kuin vallankumouksen ja sen saavutusten suoranaista kavaltamista?

Mitä muita he ovat kuin vallankumouksen ja sen järjestöjen inhoittavia rikkureita?

Miten tämän jälkeen on Neuvostoihin järjestyneiden työläisten ja sotilaiden suhtauduttava heihin, jos he, nuo „Izvestijan“ ja „Dielo Narodan“ herrat, tulevan kornilovilaisuuden „vaikeina hetkinä“ ojentavat näille „vanhaan tapaan“ „kerjäläisen anovan käden“ pyytäen suojelusta vastavallankumousta vastaan?..

Työläiset kärräävät tavallisesti lakonrikkurit ulos työntökärryillä.

Talonpojat sitovat tavallisesti yhteisen asian rikkurit häpeäpaaluun.

Me emme epäile sitä, etteivätkö Neuvostot löytäisi keinoa leimatakseen asianomaisella tavalla vallankumouksen ja sen järjestöjen halpamaiset rikkurit.

„Rabotshi Putj“ № 37,

lokakuun 15 pnä 1917

Artikkeli ilman allekirjoitusta